

ES PEDRIS LLARG

Núm. 43
Març
1998

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR/ESCLANYÀ

L'Arbreda: nova imatge de l'entrada de Begur.

Revista Municipal d'Informació i Cultura

Núm. 43
Març 1998

* * *

Edició:

Ajuntament de Begur

Redacció:

Arxiu Històric Municipal

Impressió:

Impremta Palé, SAL
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit legal:

Gi - 802 - 1987

* * *

Els conceptes i les opinions sostinguts en els articles signats que apareixen en **ES PEDRÍS LLARG** no representen necessàriament l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'**ES PEDRÍS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció, fent-hi constar les seves dades personals i el seu telèfon, sense que això suposi cap compromís de publicació dels articles que no s'hagin sol·licitat expressament.

Alcaldia

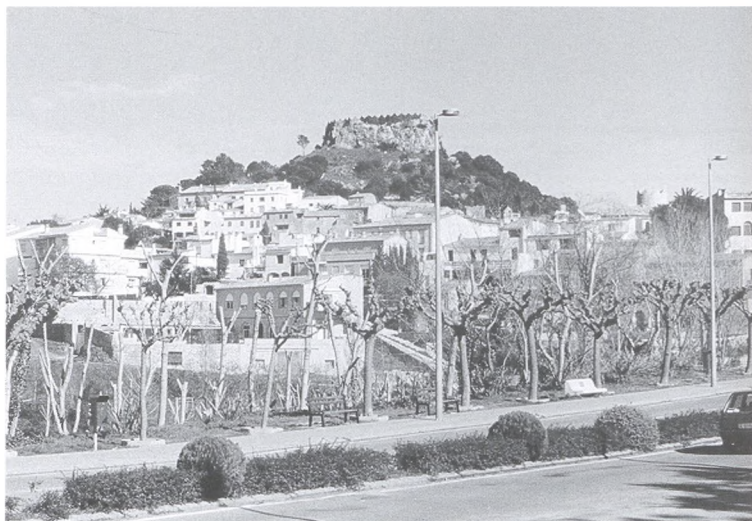
De cara al bon temps

Arribem a final del mes de març, s'acosta la Setmana Santa i el poble encara el bon temps amb la il·lusió que desperta la primavera. Enrere queda un hivern que no podem pas dir que hagi estat molt fred. Hem gaudit d'uns quants dies que realment s'agraeixen per ajudar-nos a passar els primers mesos de l'any. Cal que destaquem que ha estat un període de molta activitat al poble, molta d'aquesta activitat destinada a preparar la temporada. La Setmana Santa i els caps de setmana ens han d'ajudar a arribar a l'estiu, que és quan veritablement està en joc gran part de l'economia del poble. Ha estat un altre hivern d'intensa activitat municipal per millorar en el possible la imatge del poble. La poda de l'Arbreda, les obres dels carrers, són ja realitat. Ara l'objectiu és equipar les platges per a l'estiu. Vull agrair l'esforç econòmic de tots aquells que milloren la façana

de les seves cases. Per acabar voldria demanar a tots els begurencs que tractin amb amabilitat i gentilesa tots els que ens visiten, vinguin d'on vinguin. Perquè amb aquesta hospitalitat, unida a l'encant del nostre poble, arribarem a ser el paradís de la Costa Brava. Que passeu tots, begurencs i visitants, una bona Setmana Santa.

Carles Arnau
L'alcalde

ATENCIÓ AL PÚBLIC DE L'ALCALDIA I REGIDORIES

Alcaldia: **Carles Arnau**
Governació/Comerç/Turisme
De dilluns a divendres, matins de 9 a 2

Regidoria d'Hisenda i Urbanisme
Joan Català
De dilluns a divendres, matins de 10 a 2
Dilluns tarda, de 6 a 8 (Esclanyà)

Regidoria d'Esports, Joventut i Festes
Francisco Vadillo
Dimarts tarda, de 6 a 2/4 de 8

Regidoria d'Obres, Serveis i Medi Ambient
Lluís Marquès
De dilluns a divendres, migdies d'1 a 2/4 de 3

Regidoria d'Ensenyament i Cultura
Mariancel·la Clavell
De dilluns a dijous, migdies de 12 a 2/4 de 2

Regidoria de Sanitat i Serveis Socials
Montserrat Corredor
Dimarts tarda, de 5 a 2/4 de 7
Dijous tarda, de 4 a 6 (Esclanyà)

Seguretat

POLICIA LOCAL 62 42 00
(908) 43 05 33

MOSSOS
D'ESQUADRA 088

Extracte d'acords

Ple 16/12/97

• S'aprova per majoria convocar a concurs l'atorgament de llicències per a la prestació dels serveis de temporada a les platges de Begur.

Les dues novetats principals són el termini de 5 anys de la concessió i la valoració, per primera vegada, del tipus de guingueta proposat per tal de millorar l'impacte paisatgístic.

Comissió de Govern 13/01/98

• S'aprova el pressupost presentat per l'empresa COMUNICAL per tal d'adquirir material de senyalització de carrers per als veïnats de Portal d'en Paloma i Sa Fontansa.

Comissió de Govern 20/01/98

• S'acorda contractar l'empresa Manuel Fuentes per a la pavimentació dels carrers Lluís Miró (des del c/ Creu fins al c/ Campo) i Son Pujol (des del c/ Lluís Miró fins al c/ Creu).

• S'acorda contractar a Jardineria Ángel Cobo per als treballs de poda intensiva dels arbres tipus pollancre de l'Arbreda.

Ple 03/02/98

• S'acorda anunciar les vacants de Judges de Pau titular i substitut.

• A proposta del Grup Municipal de Convergència i Unió s'acorda per unanimitat:

1. Donar suport a la Resolució

426/V de 23/10/97 del Parlament de Catalunya per la qual es demana al Govern de l'Estat la reforma del marc legal penal per tal d'evitar l'empresonament dels joves insumisos.

2. Donar suport al Manifest, presentat per l'Associació Suport a la Dona, contra la violència domèstica dins els nuclis familiars.

Comissió de Govern 03/02/98

• S'acorda encarregar la quarta i última fase dels treballs d'Ajust del Pla General consistents en l'elaboració de propostes i Programa d'Actuació a l'empresa INTERLANDS ADP, sota la direcció de l'arquitecte urbanista Albert de Pablo Ponte.

Millores al municipi

Enjardinament plaça Comas i Ros.

Arranjament passadissos exteriors de les dues promocions d'habitatges de protecció oficial.

Entrada nucli antic d'Esclanyà

La qualitat de les platges de Begur

El propassat dia 28 d'octubre el Consell de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, per mitjà de l'honorable Joan Ignasi Puigdollers, féu lliurament al delegat de platges de Begur, Juan García, dels diplomes acreditatius de les platges begurenques, que, en el seu conjunt, cal definir com a ben qualificades.

Servei Català del Voluntariat Informa't!

Aquest servei permet, a tots els ciutadans i voluntaris que ho desitgin, informar-se i fins i tot preinscriure's en les diferents crides (sol·licituds de voluntaris) que les entitats de voluntaris realitzen al llarg de l'any per a dur a terme campanyes i activitats. Aquestes activitats poden ésser d'allò més diverses, a prop del teu lloc de residència o arreu del món (Creu Roja, Fundació Ajuda i Esperança, Esbarts dansaires...).

- Vols formar part de les 500.000 persones que ja són voluntaris a Catalunya?

- Si vols ser voluntari/ària... (lloc)... o com... (feina a fer)... vine al Servei Català del Voluntariat i en la nostra WEB trobaràs tota la informació.

- Si el que vols saber és: què és el Servei Català del Voluntariat i qui són i què poden fer els voluntaris?

Vine a la biblioteca Salvador Raurich i amb el servei d'internet t'ajudarem a trobar aquesta informació.

Anima't! I vine a conèixer el món del voluntariat.

Regidoria de Serveis Socials

Registre civil

Naixements en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01.10.97 i el 31.12.97

DATA	RECENT NASCUT	FILL DE:	
03-10-1997	Alba Romero Ullastres	Francisco Romero Cruces	María Mercedes Ullastres Cruz
10-10-1997	Clàudia Dèlia Margarit Sipkes	Jaime Margarit Espuñes	Alexandra Sipkes Francotte
12-10-1997	Guillem Serrano Caballero	Jorge Serrano Martínez	María Caballero Bautista
18-10-1997	Alejandro Cabrera Martínez	Diego José Cabrera Carmona	Carmen Martínez Ortiz
18-10-1997	Adrià Cabrera Martínez	Diego José Cabrera Carmona	Carmen Martínez Ortiz
20-10-1997	Tania Castro Fernández	Pablo Castro Romero	Angelines Fernández Cabezas
20-10-1997	Pere Carreras Canalejas	Pere Carreras Luque	Sílvia Canalejas Gargallo
04-11-1997	Marc Collado Gurillo	Joan Collado Mallo	Hermínia Gurillo Hueta
15-11-1997	Josep Deulofeu Mayoral	Josep Deulofeu Frigola	Belén Mayoral del Barrio
03-12-1997	Jordi Vidal Guimerà	Jordi Vidal Bernades	Sandra Luisa Guimerà Carbonell
14-12-1997	Anna Caner Martínez	Xavier Caner Figuerola	Josefa Martínez Robles

Casaments celebrats en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01.10.97 i el 31.12.97

NOM DEL NUVI	NOM DE LA NÚVIA	DATA CASAMENT
Prudencio Cruz González (Palafrugell)	Laura Pujol Monerde (Begur)	04-10-1997
Antonio Cateura Gálvez (Ullastret)	Natàlia Devesa Figarola (La Bisbal d'Empordà)	04-10-1997
Josep Salvadó Sais (Esclanyà)	Anna Maria Brias Esteve (Palafrugell)	11-10-1997
Francisco Monge García (Palafrugell)	María Eva Ramos Hernández (Palafrugell)	11-10-1997
Francisco Romero Cruces (Palafrugell)	María Mercedes Ullastres Cruz (Begur)	14-11-1997

Defuncions i enterraments en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01.10.1997 i el 31.12.1997

NOM	DATA	MUNICIPI DE L'ÒBIT
Josep Martí Reig	04-10-1997	Palafrugell
Joan Aldrich Ferrer	19-10-1997	Girona
Peter Burgard	21-10-1997	Begur
Ascensión Andreu Alba	23-10-1997	Begur
Jeanne Ida Zimmermann	03-11-1997	Begur
Tomàs Fernández Moreno	09-11-1997	Palafrugell
Balbina Tarragó Salvadó	12-11-1997	Begur
Irene Ferrer Pericay	01-12-1997	Olot
Elsa Pella Haitz	10-12-1997	Girona
Josefa Rico Molina	22-12-1997	Begur

II Mostra Gastronòmica del Peix de Roca a Begur

Després del remarcable èxit de la primera edició, el Patronat Municipal de Turisme, amb la participació de diversos restaurants de Begur, organitzarà, enguany, la segona Mostra Gastronòmica del Peix de Roca, que es durà a terme del dia 9 d'abril al 7 de juny. Aquesta iniciativa té com a objectius bàsics la promoció de Begur i dels restaurants participants, així com la de donar a conèixer el peix de roca, tan típic de la nostra costa.

Portada del catàleg de l'edició de l'any passat de la Mostra Gastronòmica.

Inauguració de la pavimentació del nucli antic d'Esclanyà

El Dia de Sant Esteve el Sr. Carles Arnau, alcalde de Begur, i la Sra. Trinitat Neras, diputada al Parlament de

Catalunya, van inaugurar la pavimentació del nucli antic d'Esclanyà.

Malgrat que el temps no hi va acompanyar gaire, després de la missa cantada organitzada per a l'ocasió, vam poder gaudir d'un bon aperitiu i d'un excel·lent concert de sardanes a càrrec de la Cobla Principal de Banyoles.

El meu sincer agraïment, en nom dels veïns d'Esclanyà, a totes les autoritats presents i als autors i directors

de l'obra. Que en puguem fruit molts anys.

JOAN CATALÀ i PAGÈS
President del Consell Municipal d'Esclanyà

Activitats Nadal - 97

Exposició i degustació de coques i pastissos fets a casa (18/12).

Quines populars (20 i 27/12).

Festa infantil (20/12).

Festa infantil.

Centres de taula nadalencs (22/12).

Reis Mags de l'Orient (05/01/98).

Es publica el llibre sobre Pella i Forgas

LLUÍS COSTA I FERNÁNDEZ

JOSEP PELLA I FORGAS
I EL CATALANISME

EPISODIS DE LA HISTÒRIA

El propassat dia 18 de gener l'historiador i diputat Lluís M. de Puig presentava en el Centre Cultural Escoles Velles de Begur el llibre *Josep Pella i Forgas i el catalanisme* de l'arxiver municipal de Begur, Lluís Costa, publicat per Rafael Dalmau editor. De Puig afirmà que el llibre «té un interès indubtable atesa la personalitat històrica del personatge, un dels noms més il·lustres de la història i del dret català del temps de la Restauració, i sobretot perquè s'ocupa d'analitzar la realitat crua de l'acció política d'un home que al costat de grans mèrits patriòtics presenta

actuacions poc edificants i sorprenents en una persona de la seva intel·ligència, posant damunt la taula amb aquest exemple quasi paradigmàtic la fragilitat del moviment catalanista a començament de segle i les seves contradiccions. L'estudi de Lluís Costa i el cas Pella tenen la virtut de portar-nos a la realitat concreta dels fets del catalanisme, que demostren que no s'ha de mitificar i que el fenomen del catalanisme és menys lineal i força menys exemplar que la seva reivindicació política ens ha fet presentar-lo».

Uns dies abans, el 19 de desembre, el llibre *Josep Pella i Forgas i el catalanisme* era presentat a la Fontana d'Or de la ciutat de Girona. En aquella ocasió tingué cura de la presentació el magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el begurenc Lluís Puig i Ferriol, el qual posà, sobretot, l'accent en la condició de jurista de Pella. Així mateix, Lluís Puig es

declarà deutor de bona part de l'obra jurídica de Josep Pella.

Repassant la biografia veiem com l'1 de juliol de l'any 1893 Josep Pella i Forgas assolí la presidència del prestigiós Ateneu Barcelonès, en substitució de Josep Ixart. Es tractava del reconeixement oficial de la tasca cultural del jurista de Begur. Pella que s'havia donat d'alta de l'Ateneu molt

D'esquerra a dreta: l'historiador i diputat Lluís M. de Puig, l'arxiver Lluís Costa, el coordinador dels SS.TT. de Cultura Joan Domènech i l'editor Rafael Català.

jove, l'any 1873, es va incorporar a la secció de literatura, i va plegar quan es va morir, l'any 1918. Aquesta circumstància històrica féu que es considerés adient fer una darrera presentació del llibre al mateix Ateneu Barcelonès, a la capital catalana. L'acte tingué lloc el 26 de gener i van fer-lo la membre de la junta directiva de l'Ateneu Imma Albó i el president de l'entitat, l'escriptor Jordi Sarsanedas.

Josep Pella i Forgas i el catalanisme és un llibre de petit format, de lectura fàcil i intel·ligible que glossa, des de molts punts de vista, la figura del begurenc més il·lustre que ha donat aquesta terra empordanesa. Sens dubte, es tracta d'una obra que ha d'interessar i apassionar no únicament als especialistes en temes històrics, sinó a qualsevol lector en general, i especialment a tots els begurencs. El llibre es troba a la venda, a un preu molt assequible, a les principals llibreries de Catalunya, i òbviament a les de Begur.

La presentació a la Fontana d'Or de Girona.

L'arxiu municipal i la Tató

El passat mes de setembre moria, als 93 anys, Concepció Pi i Prats, la popular i apreciada "Tató". Una mostra de l'estimació que tot Begur sentia per ella es va fer evident el dia del seu enterrament, quan l'església de Sant Pere es va omplir per dir-li l'últim adéu.

Avui, des de l'Arxiu Municipal, podem contribuir al record de la "Tató" esmentant la valuosa donació que prové de la casa on va viure durant tants anys. Aquesta donació consta d'un important fons documental de la família de comerciants begurencs Pi Llarch, Pi Forment, Pi Elias i Pi Vilallonga. A continuació us en oferim un sintètic tast:

– Relació de comptes comercials entre Josep Pi Llarch de Begur i Anton Rexach de Torroella de Montgrí (1812).

– Instàncies adreçades a Josep Pi a l'Ajuntament de Begur (1828, 1838, 1847).

– Real Ordre que regula la indústria del peix (1829).

– Nomenament de Josep Pi Forment com a síndic de l'Ajuntament de Begur i renúncia argumentada d'aquest (1839).

– Diversos testaments: Reparada Mauri (1858), Pere Pi Elias (1885) i Reparada Pi Sirés (1886).

– Cos pericial de duanes de Guantánamo (Cuba). Arqueig de vaixells (1860-1870).

– Venda perpètua de Teresa Mauri Gispert a favor de Pere Pi Elias (1880).

– Esborrany acta societat del Casino de Begur (1897).

– Apoderament de Dolors i Reparada Bofill Vilallonga per liquidar possibles debits de Carme Pi, d'acord amb clàusules testamentàries (1898).

– Llibre de comptes de Josep Pi Vilallonga (1912).

Cal esmentar que la família a la qual hem fet referència es caracteritzava per un fort esperit comercial que fins i tot va portar alguns dels seus membres a creuar les nostres fronteres per provar fortuna al continent americà. En tot cas, i en relació amb aquesta activitat

comercial, destaquem la correspondència de Josep Pi Forment i la de Josep Pi Vilallonga.

A part d'aquest interessant fons documental, ha ingressat, també, a l'Arxiu un fons personal relacionat amb Concepció Pi i Prats, la "Tató", on hi ha abundant correspondència personal que s'inicia als anys vint i que es perllonga fins als anys noranta. Ens han arribat també diversos programes, entre els quals destacariem: "Catequístic cinema de Begur. Vetllada cinematogràfica" (1930) i "Santa Misión de Bagur" (1961). Així mateix disposem d'un ampli ventall de revistes, diaris i llibres, alguns dels quals corresponen al segle passat. Finalment, esmentarem el conjunt de fotografies que reproduïxen activitats culturals organitzades per la "Tató", antigues vistes del nostre poble o personatges de principi de segle.

Aquest significatiu fons documental contribueix decisivament a l'ampliació i millora de l'Arxiu Municipal de Begur. Estem convençuts que la "Tató" se sentiria molt satisfeta de col·laborar a engrandir el patrimoni documental d'aquest poble que tant estimava.

Catequístic Cinema :: Bagur

GRAN VETLLADA CINEMATOGRAFICA PER AL DIUMENCE, DIA 23 DE MARÇ DE 1930, III DIUMENGE DE QUARESMA *∞* HORES DE COSTUM

La Comissió de Cinema, fidel al seu propòsit de presentar als protectors els MILLORS FILMS DE LES MILLORS MARQUES, ha obtingut la preciosa cinta de tanta enomenada quan fou passada per primera volta a Barcelona, superproducció CINEAS.

RUSIA

Magna creació de Wladimir Gaidaroff i de Marcel la Albani.

«RUSIA» ens transporta als temps de l'imperialisme moscovita, amb les lluites sublims que caracteritzaven l'Imperi del Zar. Servint de fons als amors del príncep Wladimir i la pòbre jove Anna Aleksandrowa, els més bells paisatges de la Rússia blanca i de la Sibèria desfilen per davant dels ulls dels espectadors. La desigual posició social que fa impossible la unió pública dels qui davant de Déu són esposos, la persecució de l'anarquista Boris i la deportació de la pobre jove Anna, creguda en avenença amb els revolucionaris, a la que salva així com el seu fill el bon cor d'un cosac, són els conflictes que fan ben interessant i atractiva aquesta pel·lícula que, unta al seu argument una presentació fascinant i rica, acreditadora una volta més de la marca «Ufa» sota quin control fou filmada.

Completarà aquesta cinta la titulada

CENTELLA EL INDOMABLE

per l'aplauit cavallista Jack Perrin (1.500 m.), i la còmica,

LA CARAVANA DE OREJÓN

SEMPRE ELS MILLORS FILMS DE LES MILLORS MARQUES

Ben aviat: DYCK, GUARDIA MARINA.-EL GRAN DESFILE.-EL TREN DE LA MUERTE.- EL JURAMENTO DE LACARDERE.- EL FRESCO DE LAS TRINCHERAS

L'havanera i la cultura catalana a Estònia

Entre els dies 9 i 15 de febrer s'han celebrat a Tallin, capital d'Estònia, unes jornades catalanes organitzades per la Generalitat de Catalunya i pel celler de vins Torres conjuntament amb l'hotel Olímpia (Tallin).

Estònia és un país recentment independitzat de l'antiga URSS (1992) amb una superfície no gaire més gran que la de Catalunya, i la seva capital, com hem dit abans, és Tallin, ciutat d'aproximadament 400.000 habitants amb port obert a la mar Bàltica.

L'idioma que parlen és l'estonià, encara que la majoria de la gent també parla rus i/o finès, i a l'escola, com a segona llengua, aprenen l'alemany.

La moneda d'aquest país són les corones estonianes o "krooni" i el canvi ve a ser 10 ptes. per "kroon" aproximadament.

En general la vida allí és més barata que a altres llocs, i els qui s'aprofiten molt d'això són els finesos que agafen el ferri el dissabte al matí per anar a comprar als mercats de Tallin a preus irrisoris, comparats amb els de Finlàndia.

La temperatura normal en aquestes dates és de -20 C°, però vàrem tenir la sort de gaudir d'uns bons dies i el màxim a què vàrem arribar eren -4 C°.

Es va fer una mostra del menjar típic de casa nostra, durant aquestes jornades els nostres amics cuiners Ramon

Pau del restaurant hotel Els Caçadors de Ribes de Freser i en Jordi Martín, un dels cuiners de l'hotel Llevant de Llafranc, varen preparar uns rossejats de fideus i uns pollastres amb escamarlans que s'hi varen llepar els dits.

També nosaltres, el duet d'havaneses *Àmfora* (Pere Molina i Xavier Jonama), vàrem sorprendre gratament la gent amb el nostre repertori d'havaneses i valsets, un estil de música que de ben segur ningú o molt poca gent

havia sentit mai allí i que podien acompanyar amb el que ells en deien un "carrachilo" de conyac Torres, és clar. L'única cosa que no els vàrem poder mostrar va ser el cremat (per falta de canya) i els pernils i embotits que es varen quedar a la frontera, ja que no estava aixecada la quarantena per a la carn de porc provinent d'Espanya.

Però això sí, durant el sopar de gala, que es va celebrar el dia 14 Sant Valentí, a les nostres amigues Núria i Antònia, que venien expressament d'Hèlsinki, i la Maritxell, que venia d'Estocolm, els varen ensenyar uns passos de sardana i també a beure en porró (més d'un es va mullar el vestit en aixecar massa el porró i sortir-li el vi pel broc gros).

La casa Torres va oferir a tots els convidats una ampolla de vi blanc anomenat Sant Valentí i que portava penjada al coll de l'ampolla una figureta de cupido i fou així com va acabar un banquet en què de ben segur tothom va gaudir d'allò més.

Volem agrair també les atencions personals que va tenir amb nosaltres la Srta. Anneli Ovril, cap de màrqueting de l'hotel, i donar-li les gràcies també per les cintes de música tradicional estoniana que ens va regalar.

Àmfora

Les activitats de l'Associació Gent Gran de Begur

L'Associació de Gent Gran, dintre de les seves activitats socials i cultu-

ral, va celebrar les festes de Nadal, Any Nou i Reis, amb un berenar al Casino Cultural, el dia 17 de gener, amb l'assistència de l'excel·lentíssim Sr. Alcalde, el Sr. Rector i el director de la Caixa de Girona.

Tots els socis que hi varen assistir varen gaudir d'una cantada d'havaneses, a càrrec del grup "Els Tapers".

Amb motiu del 6è aniversari de l'associació, la nostra Presidenta, Sra. Isabel Marquès, va fer la presentació de la nostra bandera, que a partir d'ara presidirà tots els nostres actes.

Sent la nostra patrona la Mare de Déu de Montserrat, celebrarem la seva diada amb una missa al matí i un concert al Casino, on tothom hi està convidat. I per als socis, un pisolabis a la sala gran del Casino. També farem excursions a la primavera i la tardor tal com fem sempre i esperem que totes les activitats siguin del grat dels socis, perquè aquesta és la nostra finalitat.

Junta de l'Associació
Gent Gran de Begur

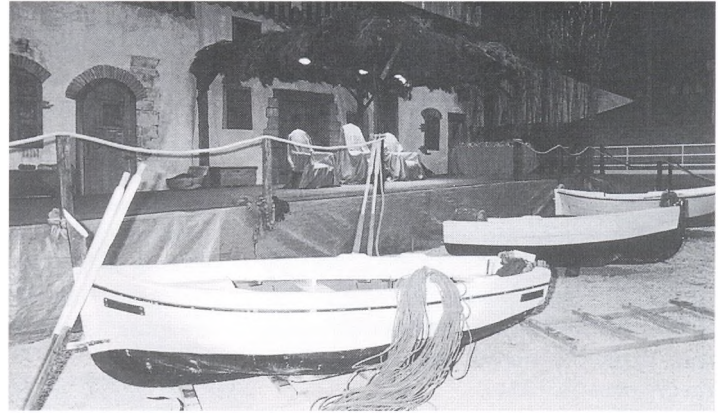
Reis

Aquest any els Reis van arribar amb tren. Van fer un llarg recorregut pel poble fins a arribar al Pavelló Poliesportiu on van fer la recepció als nens i nenes de Begur.

El decorat recordava un poble de pescadors.

L'assistència a l'esdeveniment va ser molt nombrosa.

Regidoria de Festes
Grup de Festes

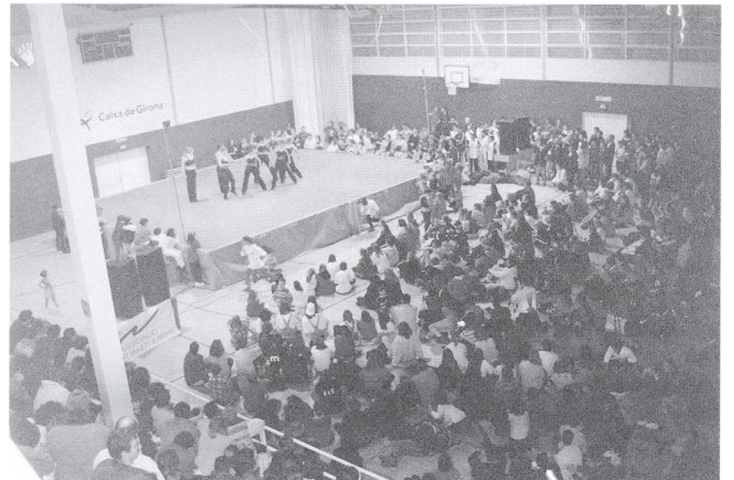

Campionat d'Aeròbic a Begur

El passat 25 de gener es va fer al Pavelló Poliesportiu de Begur el 1r Campionat d'Aeròbic per a Grups a Girona.

El nombre de participants va ésser de 350 persones agrupades en 21 equips, amb modalitats diferents com Aeròbic, Funk i Aerosport.

El gran èxit de públic fa que esperem i desitgem que l'any vinent ens hi retrobem una altra vegada (fotografies cedides per Carles Colom).

Regidoria d'Esports. Grup de Festes

Carnaval

El passat diumenge, 22 de febrer, es va celebrar la festa de Carnaval al Pavelló Poliesportiu de Begur.

Va ésser una festa agradable i dinàmica on va haver-hi el tradicional Concurs de Disfresses, el sorteig d'una minicadena, un premi especial en metàl·lic de 20.000 ptes. a la millor disfressa del Pavelló i per acabar d'amenitzar la festa Gran Ball amb el Conjunt Latino.

La gran assistència de públic ens fa pensar que va ésser un èxit; per tant només cal dir moltes gràcies a tots i fins l'any vinent!

Regidoria de Festes
Grup de Festes

El Sindicato Estudiantil Universitario (SEU) i Begur

Un juliol, molt llunyà en el temps, a Begur

Per recordar les impressions de la meva estada a Begur, en aquell Convent dels Mínims, he d'endinsar-me en un profund túnel del temps..., ja que, ni més ni menys, cal que em situï en un juliol de 1951...

És ben curiós que els records de fets de la nostra vida quedin com un pòsit profund, en una part de la nostra memòria i allà s'estiguin any rere any sense moure's per a res. No obstant això, en un moment puntual, com per exemple ara mateix, suren sobtadament com si aquests llargs quaranta-set anys es reduïssin a sis o set a més estirar.

Jo, en aquells dies, estava acabant els meus estudis de música i, per reial decret d'aquella època franquista, no et donaven cap titulació si no acomplies el "Servicio Social" portat per "el único partido": "Falange Española Tradicionalista y de las J.O.N.S.". Consistia en el fet que durant tot un curs havies de fer dos o tres dies de prestació a la setmana, i la meua va consistir primer a acompanyar amb el piano a "Los Coros y Danzas" en els seus assaigs i després vaig passar a les oficines del S.E.U. del barceloní carrer Canuda i a l'estiu un mes d'internament en els diferents "albergues" que hi havia per tota la Geografia Hispànica.

Per la proximitat a casa meua, en el poble d'Albons, vaig poder escollir Begur. Recordo molt bé que tot estava molt curós. Tot l'edifici pintat d'un blanc resplendent, amples i llargs corredors, espaioses sales habilitades per a menjador, sala d'esbarjo, classes i moltes habitacions de tres i quatre lliteres per a les residents. També hi havia dos grans patis i en un d'ells, interior, un ample safareig d'aigua molt cristal·lina.

En la meua cambra érem sis noies i a la que més recordo és a la Núria, llicenciada en romàniques i filla del que havia estat director de l'Arxiu Històric de Barcelona. Vam congeniar tot seguit per moltes afinitats d'idees. -Ens feien llevar d'hora i havíem d'anar molt ràpid a hissar "la bandera de España", mentre una "mando" ens llegia un punt dels ¿26? de José Antonio, cantant, per acabar, "el Cara al Sol". La Núria, que sempre estava al meu darrere, em feia les mil i una, cops als braços, a les ca-

mes, al cap i etc. No podíem aguantarnos el riure i més d'una vegada vàrem estar a punt que ens pesquessin. Ho trobàvem tan còmic i ridícul que ens semblava talment un sàinet. Contrastava la nostra actitud amb la seriositat i "el firmes" de moltes noies i no cal dir de totes "las mandos".

El dia ens passava ràpid, perquè sempre estàvem fent una activitat darrere una altra: gimnàstica, natació a Sa Riera i a la tarda classes de costura, religió i "Nacional Sindicalismo". La Núria sempre rebatia l'argumentació de la "profe" amb un coneixement de causa molt alt i posant-la algunes vegades molt nerviosa. Això la va posar en una situació difícil, encara que dissimulada per la part contrària, i va ésser definida de "separatista y roja"... Ens donaven dues vegades al dia una estona d'esbarjo i, com que hi havia tanta gent, sempre algun grup improvisava quelcom divertit.

Tres cops per setmana anàvem d'excursió a diferents llocs i no paràvem de cantar cançons, la majoria d'elles de les joventuts hitlerianes. De tant en tant ens deixaven pujar al poble una estoneta. Recordo, com si fos ara, aquell Begur, desert, quiet i silenciós...

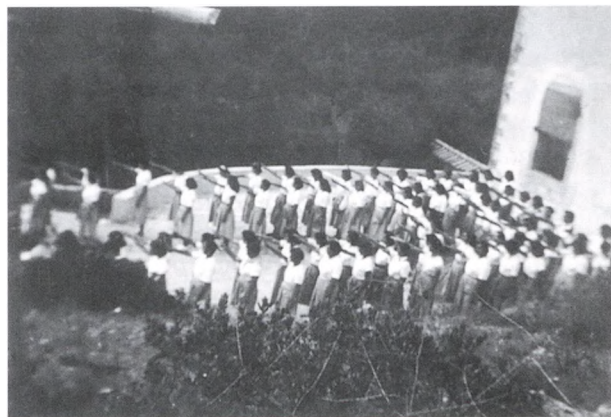
El vint-i-cinc de juliol era la Festa Major d'Albons, el meu poble. El meu pare era l'empresari de festes i aquell any feia venir la Carmen de Lirio, que en aquells temps era tot un crac. Segons la rumorologia popular era l'amigueta de Baeza Alegría, governador de Barcelona i famós per la vaga de tramvies del març proppassat. A mi, em feia molta il·lusió anar-hi i el meu pare

va fer mans i mànigues per complaure'm, però no em varen donar permís. La cap de "los mandos", la Irene, era alta i musculosa i ferma com la "Muntanya Venerada" que molt sovint cantàvem.

Crec que cal mencionar que el menjar era bo i molt ben presentat. Moltes noies que venien de casa seva es queixaven molt, però les que estàvem en convents ens semblava un hotel de cinc estrelles...

El dia de la cloenda, era un dissabte, van venir, a part de molta gent de caire oficial, el governador de Girona i el suposat amigueta de la Carmeta. Vam cantar moltes cançons i, per cert, la profe de música havia aconseguit fer una bona coral. La cosa va transcendir als mitjans de comunicació i l'endemà, diumenge, *La Vanguardia* va publicar una fotografia a tota plana i jo estava en un lloc força visible. Quan vaig arribar al poble això, momentàniament, em va donar una certa importància...

En els últims cursos de batxillerat vaig tenir un entranyable professor d'història, el senyor Santiago Sobrequés, pare de l'actual directiu del Barça. Quan ens vam acomiadar em va

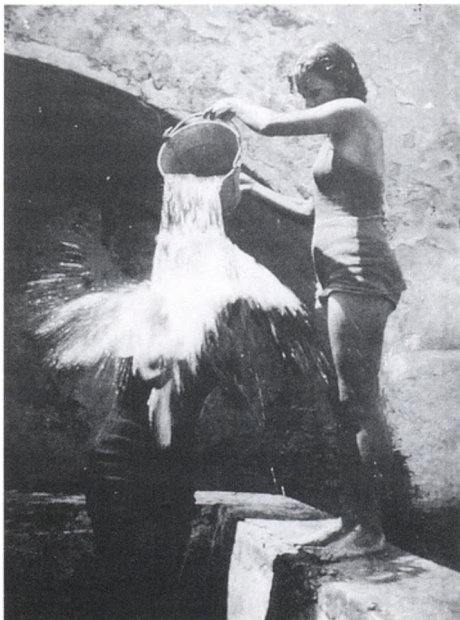
escriure la dedicatòria següent: "Qué me dirás dentro de unos años: "Adiós Mr. Chips" y "Qué verde era mi valle"...". Eren els títols de dues novel·les famoses portades més tard al cinema. En aquell moment ho vaig trobar molt bonic i original. Mai m'hagués imaginat que, vist des de la perspectiva de tants anys, tinguéssim un significat tan profund i fos tan transcendent. I acabo dient el mateix, sobretot: "Qué verde era mi valle..."

JOSEFINA SUÑÉ i MARQUÈS

Ses noies del S.E.U.

Unes senyores, quatre, han enviat a la redacció d'Es Pedrís Llarg una carta dient-nos que són seguidores d'aquesta revista begurenca, i que tot el que sigui de Begur els interessa molt. Per allà els anys quaranta i cinquanta vingueren a fer la prestació social al Sindicat Estudiantil Universitari, S.E.U., que com molts begurencs saben sojornaven al Convent de Santa Reparada de Begur fent quatre torns de vint dies entre juny i setembre, amb un nombre d'assistents d'un 150 noies per torn aproximadament. El comerç i l'ambient del poble van trobar a faltar molt aquelles noies quan varen deixar de venir. Tots els begurencs en guarden un bon record, i es veu que moltes d'elles també, perquè al cap de tants anys encara recorden amb nostàlgia les estades a Begur i ens envien unes vivències passades aquí i ens diuen que els faria molta il·lusió que les publicuéssim a la nostra revista quan tinguem un espai per fer-ho. Amb ganes de complaure aquest desig, les hem inclòs en aquest número. El present article complementa, d'es d'una òptica molt diferent, el signat, a la pàgina anterior, per Josefina Suñé.

La vida a l'"Albergue Matías Montero" del S.E.U., instal·lat al Convent, va transcórrer sempre amb activitat, amb horaris força estrictes. Les components no tenien temps d'avorrir-se. Tenien totes les hores del dia ocupades i recorden inesborrables

anècdotes que les ajudaren a fer feliços aquells dies plens d'alegria i grans records. Aquí en tenim una petita mostra.

A l'"Albergue", les dutxes no anaven gaire bé i moltes de les noies preferien la dutxada a galledes i anaven al safareig que hi ha prop de la font. L'aigua era gelada, es posaven en filera a la tornada de la platja i suportaven la impressió d'un parell de cubells, que els tirava a sobre una companya situada a l'alçada de la paret del dipòsit i de sobte desapareixia la calor i el cansament de la forta pujada de Sa Riera a l'hora del sol.

El que sentim no és nostàlgia de la joventut passada, sinó enyorament de la convivència dels nostres anys universitaris, de l'alegria entre les blanques parets del Convent, de les sardanes a la plaça de Begur o a Sa Riera a prop de la mar algunes tardes festives, dels nostres cants amb totes les llengües

En Joan Garsa.

d'Espanya i dels balls populars, de les nostres alegres pujades i baixades de la platja o del poble, veure l'"albergue", la mar, el Castell, de les nostres oracions a la Capella, sota la mirada protectora de la Verge presidint l'altar. És també nostàlgia dels nostres amics del poble de Begur o de Sa Riera, molts d'ells ja ens han deixat. Però els tenim en el nostre record.

És l'enyorança de les nostres veus entonant la bonica cançó del mariner cantada al capvespre, contemplant la mar i veient aparèixer els estels en el cel net, la remor dels pins i el comiat dels ocells. Aquesta formosa cançó que coneixen tants i tants joves que varen servir a la marina, sembla escrita per a aquest meravellós racó dels nostres records, entre mar i muntanya, entre cel i terra:

"Tú que dispones de viento y mar
y haces la calma y la tempestad,
¡Ten de nosotros, Señor, piedad,
piedad, Señor, Señor, piedad!"

Com voleu que no enyorem tanta bellesa? Dit amb una paraula, és

nostàlgia de Begur, de Sa Riera, del Convent, de la seva gent, de la mar, del seu paisatge i del seu cel.

En un dels torns, varen arribar a l'"Albergue" un grupet d'estiuejants alemanyes, molt rosses i molt blanques. Degueren sentir-se acomplexades quan varen veure totes les noies del país tan torrades de pell. Els va semblar que elles també podrien bronzear-se. La "Jefe", que coneixia una mica l'alemany, les va advertir: "El sol no respectarà les vostres pells tan sensibles".

No varen tenir en compte les advertències i anaren a Sa Riera amb afany de mar i de sol i allà varen passar tot el matí gaudint de l'aigua transparent i fresca, de la sorra... i també del sol. Aquest es va venjar del seu atreviment. Ja ho crec que es va venjar! Que ho preguntin a la Plana Major de l'"Albergue", que es varen passar la nit passant-los compreses de vinagre i aigua fresca a l'espatlla, braços, cames, etc.

Recordem totes amb estimació en Joan Carreras "en Joan Garsa". Va ser tota una institució per a Begur i per a l'"Albergue". Era carinyós, educat i respectuós. No molestava ningú i estimava totes les noies del S.E.U.

Un matí, una de les administradores del S.E.U., que era molt volguda a Begur per la seva simpatia i pels anys que feia que hi venia, havia de baixar al Convent amb una maleta molt carregada. Pensava donar-la a en Pepe "Angelet" perquè la baixés amb el carro, però ja no ho faria fins l'endemà. En veure en Joan "Garsa", li va demanar si la podia ajudar... "i tant que sí!" –li contestà. Va carregar amb la maleta i amb l'administradora al seu costat anaren baixant cap al Convent, i allà li preguntà: "Quants anys tens, Joan?" Vint-i-tres –li contestà ell, "Per què m'ho preguntes?" Ella digué: "Perquè pensava donar-te una pesseta per cada any que tinguis. Ràpidament en Joan rectificà: "Oh! En tinc trenta-tres". Un beneït de Déu amb molta picardia.

Emigrants

No vull parlar-vos d'aquells últims emigrants que arribaren a Begur, per allà els anys 60 i 70, procedents d'altres comunitats de la península i que afortunadament, molts d'ells, ja s'han integrat a Catalunya.

Vull parlar-vos d'aquelles famílies begurenques que, per falta de treball i a causa de l'incendi de la factoria Forgas, es veieren obligats a buscar-se la vida en altres pobles i ciutats, principalment a Barcelona.

Entre els que anaren a viure a la ciutat comtal, hi havia les famílies següents: Romani-Renart, Carreras-Carreras, Casademont-Pi, Espinàs-Marqués, Dalmau-Pi, Caner-Amat, Marqués-Carreras, Carreras-Navarro, Espinàs-Estivill, Família Guillem i els joves Salvi Marqués, Perico Frigola, Anicet Ribas, Francesc Amat, i que em perdonin els que deixo d'anomenar, per no recordar els cognoms. Tots s'espavilaren i es guanyaren la vida. Uns van treballar de cambriers, altres de sastres, dependents, xofers, empleats del gas o muntant el seu propi negoci.

Recordo amb nostàlgia aquella Barcelona de la meua joventut, dels tramvies, dels autobusos Roca, dels teatres del Paral·lel, dels grans cinemes, del Price, dels cafès Rigat, La Lluna, Zuric, de l'avinguda de la Llum, del camp de les Corts i també dels serenos, vigilants i "limpiabotas". Dels restaurants típics, Cal Pinxu, Can Costa, de les Set Portes, etc.

Jo anava molt sovint a contractar i programar per al Cine Centre, a la Metro, a la Fox, a la Warner, a la Paramount, aquelles pel·lícules tan recordades d'en Clark Gable, la Liz Taylor, l'Spencer Tracy, la Monroe, l'Ingrid Bergman i d'aquell que va enamorar les noies fins a l'últim moment, en John Wayne. Segons digué en Capri: "Mira l'Avi com castiga".

Quan hi anàvem amb els amics, ens instal·làvem als hostals de les famílies de Begur que s'havien establert a Barcelona. A Ca la Marina Renart o a Can Guillem (àlies Xinet), a la part vella de la ciutat. Allà s'allotjaven amics i coneguts que treballaven o estudiaven a la ciutat. Tots junts sortíem a divertir-nos. Al Camp de les Corts a veure un bon partit del Barça, quan jugaven en Ramallets, en Biosca, en Curta, en Mariano Martín, en Basora, els germans Gonzalvo, etc.

Fotografia d'una Fira de Mostres amb el Palau Nacional al fons.

A la nit, al Molino a veure aquelles cançonetistes, la Bella Dorita o la Carmen de Lirio, acabant sempre a la Bodega Bohemia, on algú del públic sortia a l'escenari aprofitant els seus dots d'artista frustrat. Crec que encara funciona.

Aprofitant alguna Fira de Mostres, com a més gran, alguna vegada ens acompanyava el bon amic i malaguanyat Paco Font. Ens instal·làvem a la Fonda del Padre, al carrer Nou o Conde del Asalto. A la nit, anàvem al cinema o al teatre a veure aquelles companyies de revistes dels Vienesos o del gran còmic Paco Martínez Soria, on tots quedàvem bocabadats admirant aquells bonics espectacles. Alguna vegada havíem anat a escoltar l'orfeó Català al Palau de la Música.

En Carlitos Moret, aquell tractant de bestiar, sempre tan elegant i bon fumador de cigars havans, ens havia acompanyat a llocs inversemblants de la ciutat, ja que de jove havia fet de repartidor de llet amb un carret i s'ho sabia tot amb detall.

Jo, de molt jovenet, hi havia anat amb el meu pare a visitar l'Exposició Universal amb un Chevrolet. Passàvem per l'única carretera Nacional aturant-nos a esmorzar a Cal Coix, per aquelles pujades del sot d'en Co, travessant tots els pobles de la costa, arribant a Barcelona al cap de tres o quatre hores.

De tornada, per portar un detall a la família, la parada obligada era a Arenys de Mar per comprar aquelles ametlles arrebossades que semblaven ous de colom.

Del que més em recordo és del tramvia 29 que feia el recorregut per la part més cèntrica de Barcelona. També del blau, que encara existeix i que enllaça amb el cremallera que puja a la muntanya del Tibidabo.

Qui no ha pujat a la Talaia o a l'Avió! Ara crec que estan fent un assaig a la Diagonal per tornar a fomentar els tramvies.

El carrer d'Aragó i el baixador del Passeig de Gràcia, que Josep Pla va titllar d'urinari públic, quedaren condemnats a la pol·lució de les espesses fumarades dels trens de carbó.

Recordo aquells empleats del gas, que amb un pal llarg, en fer-se fosc, encienien les lluminàries en els carrers més cèntrics.

Naturalment, en aquella època, no hi havia supermercats ni grans superfícies comercials pels pobles. Per això, agradava molt visitar i passejar pels magatzems, el Capitolio, el Barato, el Segle, el Sepu, on es pujava amb les primeres escales elèctriques. També a l'avinguda de la Llum, regentada pel Sr. Jaume Sabater Quixal, molt vinculat a Begur i a Sa Tuna.

En aquell temps anar a Barcelona i no passejar per la Rambla, visitar la

El monument a Cristòfol Colom.

plaça Reial, la plaça Sant Jaume i tot el barri antic, era com anar a Roma i no veure el Sant Pare. De nit i de dia, podies transitar-hi tranquil·lament. Avui, si no vas amb colla o molt ben acompanyat, t'exposes que t'atraquin.

Quan retiraves a altes hores de la nit, per entrar a la casa o a l'hostal on t'allotjaves, havies de picar de mans fins que arribés el vigilant del barri per obrir-te la porta principal. De lluny, senties el soroll del xuxu, que picava sobre

les llambordes, i, després de donar-li la propina, et regalava una candela per tenir llum i pujar fins al pis corresponent. Moltes vegades t'havies d'esperar moltíssim, perquè havia acompanyat alguna senyoreta amiga íntima i sentimental fins a dalt del pis, i fins i tot a la seva cambra.

Totes aquestes famílies, de tant en tant, venien a passar uns dies a Begur a veure el mar i a recordar les seves vivències, amb el caràcter obert i crida-

ner dels begurencs els passava una mica l'enyorament.

Molts descendents d'aquestes famílies continuen visitant-nos, ja que molts d'ells hi conserven les seves cases pairals.

Segur que molts d'altres sabrien explicar-vos moltes més coses d'aquella Barcelona antiga. Preneu la meua bona voluntat. Ho faig amb la poca habilitat que tinc d'escriure.

MARIÀ FRIGOLA I GISPERT

Cultura

La biblioteca Salvador Raurich

Les biblioteques d'arreu, en els últims temps, segueixen un procés dinamitzador molt important i són constants les transformacions que van sorgint en aquest camp. Han deixat de ser temples del llibre i l'estudi per diversificar-se i deixar pas a tothom, del petit al gran, de l'estudiant a la mestressa de casa. En una biblioteca es poden trobar des de llibres infantils de 0 anys... fins a novel·les per emplenar el temps d'oci de tots; però també podem realitzar les nostres consultes d'estudi d'una manera més o menys profunda segons sigui l'àmbit de la biblioteca, ja que avui dia hi ha les biblioteques especialitzades de les universitats on els estudiants accedeixen a un lloc d'estudi i consulta molt més adequat que el que pot oferir una biblioteca d'un poble petit.

Són aquestes biblioteques, de pobles petits, com la nostra, les que ara han entrat dins de l'engranatge de l'actualització i el canvi; un canvi que en els últims anys ha estat molt notable. La nostra biblioteca va començar el procés de canvi quan va tenir un nou local amb molt d'espai i ple de llum on els llibres semblava que ens cridaven des dels seus prestatges... aquest canvi ha anat seguint el seu camí, lent però sense pausa; i són les institucions que ens dirigeixen i subvencionen les que ens han ajudat a seguir-lo.

Avui dia disposem d'una àmplia secció de lectura infantil on sempre un nen pot trobar el llibre que el motivi i "l'en-

ganxi" a la lectura o a la observació, però també tenim una àmplia secció de novel·la on trobem un llibre per emplenar les nostres estones d'oci, però com ja hem dit ens anem actualitzant i la nostra secció de revistes en aquests moments és molt extensa.

Però el món actual evoluciona constantment i no volem endarrerir-nos, és per això que les institucions (Diputació, Central de Biblioteques i Ajuntament) han fet un esforç conjunt i a la biblioteca ha arribat l'INTERNET.

INTERNET ens arriba

En horari de biblioteca es pot fer ús d'Internet amb un preu fixat per l'Ajuntament de 500 ptes./hora.

Això vol dir que entrem dins del nou món de la comunicació, més enllà dels nostres àmbits ja que podem comunicar-nos amb altres ordinadors i demanar informacions o transferir-les: correu electrònic, transferència de fitxers, execució de programes, obtenció d'informacions diverses...

Quines publicacions periòdiques pots trobar a la Biblioteca?

Infantils:
– Tiroliro

- Reporter Doc
- Per a tothom:*
- Bricolatge i decoració
- El mueble
- Don Balón
- Gigantes del baloncesto
- Cambio 16
- El Temps
- L'Avenç
- Guix
- I Love english
- Qué leer
- Catalunya rural i agrària
- A l'abast
- Comer y beber
- Girona gastronòmica
- Clara
- Dunia
- Integral
- Mía
- Tu Salud
- Labores del Hogar
- Ana, labores
- Patronas
- Muy Interesante
- Geo
- Natura
- Motociclismo
- Motor 16
- Viajar
- Empordà
- La Proa
- Diaris i publicacions oficials:*
- La Vanguardia, El Punt i el Diari de Girona
- DOGC i el Butlletí Of. de la Prov. de Girona

La sardana és la dansa més bella... (I)

“La sardana és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan”. Ho digué a principi de segle el nostre gran poeta Joan Maragall (avi de l'exbatlle de Barcelona) i, sens dubte, és una exageració. Però la sardana és la nostra dansa i, per tant, li dispensem el seu poètic apassionament i, fins i tot, fem nostre l'esperit de la frase, la qual pertany a l'esfera del tòpic i ja s'ha fet cèlebre. De la sardana en podríem dir moltes coses, i en altres escrits en direm algunes. Avui, però, solament parlarem del que és més difícil: el repartiment dels llargs.

Les tirades de llargs.- Els llargs es toquen sis vegades en una sardana, sempre reunits de dues en dues tirades, i en tres moments: el primer és després de les dues primeres tirades de curts i se'n diu “el doblatge”; el segon, després de les dues segones tirades de curts, abans del contrapunt; i finalment el tercer és després del contrapunt.

Cal fer un repartiment a fi d'acabar com cal cada tirada de llargs. Vegem com s'han de fer aquests repartiments en cada una de les tirades que hem esmentat, o sia: en el “doblatge”, abans del contrapunt i després del contrapunt. Quan es comencen a ballar les dues tirades del “doblatge” ningú sap a quant tiren els llargs perquè és la primera vegada que la cobla els interpreta i serà llavors quan els comptarem per saber a quant tiren. Per tant, és impossible fer cap repartiment en aquesta primera tirada i el problema se soluciona ajuntant les dues tirades com si en fos una de sola, sense aturar-se al final de la primera, i, com que llavors ja sabrem a quant tiren, podrem repartir la tirada doblada i acabar correctament al final de les dues tirades. Si hem vist que els llargs tiren per exemple a 63, continuarem comptant i farem el reparti-

ment que correspon a 126. Aquesta tirada doblada es comença amb el peu contrari al de l'acabament del “doblatge” dels curts i s'acaba a la banda contrària del peu amb què s'ha començat.

Les dues tirades d'abans del contrapunt, com que ja sabem a quant tiren els llargs, es reparteixen una per una, sense necessitat de fer cap doblatge. Començarem la primera amb el peu contrari de l'acabament de la segona tanda de curts i l'acabarem a la mateixa banda del peu del començament fent el repartiment més curt; la segona, la començarem amb el peu contrari de la banda on ha acabat la primera tirada, i l'acabarem a l'esquerra.

Finalment, les dues últimes tirades de llargs són les del “contrapunt”. Com que la dansa s'ha aturat un breu instant mentre sona el flabiol, ja no cal començar pel cantó contrari al de

l'acabament de la tirada anterior. Cada una d'aquestes tirades es comença amb el peu esquerre i també s'acaba a la banda de l'esquerra.

El repartiment.- S'ha de buscar el múltiple de quatre per defecte de la tirada dels llargs. No és gens difícil de trobar si es fa servir la següent recepta: “si la tirada comença amb parell, els múltiples de 4 acaben en zero, en 4 i en 8; si la tirada comença amb senar, els múltiples de 4 acaben en 2 i en 6”. Per exemple: tirada de 83. Com que el 8 és parell els múltiples de 4 seran el 80, el 84 i el 88, en el nostre cas serà el 80 i, per tant, $83 = 80 + 3$, múltiple de 4 més 3. Un altre exemple: tirada de 74. Com que el 7 és senar, els múltiples de 4 seran el 72 i el 76, en el nostre cas serà el 72 i, per tant, $74 = 72 + 2$, múltiple de 4 més 2.

Per fer el repartiment, s'han d'aplicar les següents regles que cal saber de memòria i que es representen en les figures. **Múltiple de 4 més 1, un dos i un tres; múltiple de 4 més 2, un dos parat; múltiple de 4 més 3, un tres, i múltiple de 4 més 4, un quatre parat.**

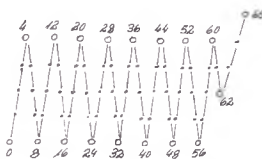
Convé, però, tenir present que, amb aquests repartiments, si es comença amb el peu esquerre, s'acaba també a l'esquerra, i si es comença amb el peu dret, també s'acaba a la dreta. Això, però, no passa pas sempre. Només passa quan el múltiple de 4 per defecte també és múltiple de 8. En el supòsit que el múltiple de 4 per defecte no sigui múltiple de 8, s'acabarà a la part contrària del peu amb què s'ha començat.

Els múltiples de 8 són molt fàcils de saber: tan sols cal recitar la taula de multiplicar del 8 i arribareu fins al 80. Després, hi ha el 88, el 96, el 104, etc. En la pràctica no sol ésser ne-

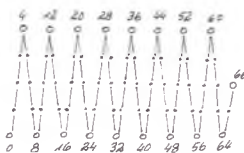
cessari recórrer al múltiple de 8 per saber a la banda on acaba la tirada perquè ja s'haurà vist en el transcurs de la sardana si acaben a la mateixa banda o a la banda contrària del peu amb què hom comença.

De totes maneres, si amb els repartiments que hem exposat la sardana no acaba a la banda correcta, la qüestió és molt fàcil d'esmenar, ja que canviant un llarg per dos curts canviem la banda de l'acabament. Per tant, el **múltiple de 4 més 1 es repartirà en tres curts i un tres; el múltiple de 4 més 2 es repartirà en dos curts i un dos parat; el múltiple de 4 més 3 es repartirà en dos curts i un tres, i, finalment, el múltiple de 4 més 4 es repartirà en un dos i un altre dos parat.** Aquest últim cas és l'excepció, perquè, en lloc

Els llargs tiren a 65
El múltiple de 4 per defecte és el 64, per tant, 65 és múlt. de 4 més 1
Repartiment: un 2 i un 3
 $65 - 5 = 60$

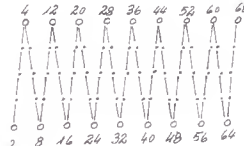
Els llargs tiren a 66
El múltiple de 4 per defecte és el 64, per tant, 66 és múlt. de 4 més 2
Repartiment: un 2 parat
 $66 - 2 = 64$

Els llargs tiren a 67
El múltiple de 4 per defecte és el 64, per tant, 67 és múlt. de 4 més 3
Repartiment: un 3 (justa)
 $67 - 3 = 64$

Els llargs tiren a 68
El múltiple de 4 per defecte és el 64, per tant, 68 és múlt. de 4 més 4
Repartiment: un 4 parat
 $68 - 4 = 64$

d'afegir dos curts al repartiment, es desdobra el quatre parat en dos curts, el segon parat.

Per aprendre a comptar i repartir la sardana, sols cal proposar-s'ho. Convido tots aquells i aquelles que no en sàpiguen a aprendre'n, ja que, a més a més, és un exercici mental molt saludable. La nostra dansa és oberta a tothom: a tots els begurencs i també a tots els forasters, tothom hi cap dins la rotllana. Ara que ja ve el bon temps, preparem-nos per gaudir de la sardana a les nostres places, a Sant Ramon, a les platges... Us desitjo unes felices jornades sardanistes.

JOAQUIM VALENTÍ I FIOI

Esports

Voleibol - femení juvenil: Ja som campiones provincials!

No és fruit de la casualitat ni del fet que els altres equips siguin dolents ni de la sort ni de l'ajut dels déus de l'Olimp, és fruit d'un treball dur i constant que temporada darrere temporada hem portat a terme.

Aquest esforç s'ha fet notori en el pas del temps ja que en les categories infantils i cadets també vàrem aconseguir idèntics propòsits, i aquest any en la categoria juvenil ho hem tornat a aconseguir.

A Begur hi ha tradició en aquest esport i s'han aconseguit fites molt importants però tot arriba a la seva fi i el nostre equip és l'últim que porta l'estendard del voleibol, ja que per manca d'equips, de lliga, i de motivacions en les categories inicials a la província de

Girona, les generacions que ens segueixen s'han iniciat en el món del bàquet que els permet lligues més llargues i encisadores.

Som les últimes d'una llarga generació (19 anys) de noies que en el nostre

poble han jugat a voleibol com són *les nostres dues entrenadores: la Iolanda Caner i la Fina Martínez* que amb molta paciència, mà esquerra i sobretot constància ens han dut a l'èxit conquerit.

L'equip està format per: Elena Pérez, Lúcia Ponsatí, Patrícia Plaça, Sabrina Molina, Anna Canet, Marta Cullell, Miriam Nieto, Mª José Gómez, Mireia Quintanilla, Helena Alsina i Brisa Revés.

Ara ens quedaran els campionats de Catalunya que potser es faran en el poliesportiu de Begur i si és així esperem el vostre ànim per aconseguir aquesta difícil fita.

Club Voleibol Begur

Que n'era de bonic el meu bressol!

Beautiful as a wreck of Paradise.*
... a dream of perfect bliss,
too beautiful to last.**

Hom neix sense cap culpa ni cap mèrit per part seva. A ningú li és donat escollir el lloc ni el moment. Jo vaig néixer a la casa de la platja d'Aiguablava el 16 d'agost de 1920. Encara que no ho puc recordar, suposo que vaig ésser benvingut, puix que, precedit per tres noies, era esperat per a la perpetuació del cognom.

Fora de l'àmbit familiar, no crec que el naixement tingués gaire ressonància, eclipsat pels esdeveniments que aquells dies omplien els diaris. Tropes bolxevics assetjaven Varsòvia. A Anvers començaven els jocs olímpics. Es descobria un complot contra Lloyd George. El ministre de governació, senyor Bergamín, notificava la seva dimissió al senyor Dato, president del consell. A Barcelona cuejava la vaga del 19. Al

Es Paradís des d'Es Castellet. A la dreta les barraquetes de sa Bassa Morta.

teatre "Novedades" en Josep Santpere estrenava el "vodevil" en tres actes "Les Senyorettes d'Honor". Eren poques les possibilitats que el meu naixement tingués cabuda a les "Notas de Sociedad", i menys aquell dia puix que un esdeveniment acaparava tota la secció: la petició de la mà de la senyoreta Rosario de Silva, marquesa de San Vicente del Barco, per al duc de Berwick i d'Alba.

És curiós que fets aparentment insignificants poden canviar el destí. A París, un dia de 1911, el meu pare badava mirant una carnestoltada quan rebé una "bola de neu" al bell mig de la boca. Proferí un "animaaals!" sonor als que llançaven aquells projectils; eren els germans Paquito i Juanito Sabater. Així nasqué una amistat de la qual va derivar una invitació a Fornells. Allà es varen conèixer els que serien els meus pares.

Havent nascut en aquesta centúria he assistit com a espectador (sense cap protagonisme) a tres quarts de segle apassionants de la història i del

progrés científic. Pel que fa al meu bressol, Aiguablava, crec que puc presumir, sense pecar d'immodèstia, que fou el lloc més bell del món. També, però, durant aquests tres quarts de segle, l'home ha fet més destrosses que en els milers d'anys precedents. I el meu bressol no se n'ha lliurat. Només els vells poden recordar el somni que fou la badia de Fornells i Aiguablava... fins que el ciment començà a fer de les seves. L'embatada començà els anys trenta i culminà amb l'exvot del "Dragon Rapide", l'horripilant mola que corona el turó de sa Punta des Mut.

He estat testimoni, o conegut pels meus avantpassats, de fets peculiars. Així les muntanyes que corrien, com m'havia contat la meua mare. Jo no ho vaig arribar a veure però. En canvi, sí vaig conèixer una època en què el que corria eren les fites.

He conegut tipus interessantíssims: L'Hermós, en Rata, es Miner, en Joan de ses Dents, es Trujo, en Tuxa. Homes entranyables com l'avi

Port de Ses Orats.

Florià Pi i Busquets, amb aquell físic de patriarca, l'home que preparava les millors anxoves del món. Encara recordo el dia que vaig baixar a Sa Riera per presentar-li la meva dona. Tot d'una m'agafà del braç, apartant-me lleugerament per xiuxiuejar-me: —"Te l'ets buscada eixurida, punyetero!". I l'inoblidable i tant estimat Amador Mont; aquell sí que no mussitava! I els seus pares, en Nan i n'Adelaida. N'Adelaida sentia horror pels automòbils. Mai va pujar en cap. El meu pare l'invitava i ella responia: —"No, que quan sigui a dins posarà tota la màquina!".

I aquell fuster que tenia el taller al carrer de la Creu. Un sant baró. Però de tant en tant li agafava un rampell. S'emprenyava i amb un martell, a cops, destrossava un moble que tot just havia acabat de fer, cridant: —"Qui ta fet et desfà".

Un cosí de la meva mare que enviat a Amèrica per la fàbrica Forgas per contactar potencials clients en va tornar confessant que ni tan sols havia exhibit el mostrari. I aquell espontani "quite" de l'incommensurable Paquito Mató que, per adobar la situació, en escapar-se-li un eructe a un venerable jai, exclamà: —"Jesús!".

El famós financer engalipador, però generós amb el poble: Va fer-ne asfaltar els carrers, pagant ell (o, millor dit, els colomins que li confiaven els calés per l'alt interès que prometia, fins que el muntatge va petar). Recordo la cara de joia del rector quan a l'ofici l'esmentat entabanador deixà caure un bitllet de cinc duros a la safata (llavors equivalents a almenys cinc mil duros dels d'ara).

Si enguany ens visiten turistes d'arreu del món, a nivell individual abans havien passat per Fornells tipus de les més assortides latituds i d'allò més originals.

Aquell japonès. No parlava una paraula d'espanyol però en Paquito Sabater coneixia la seva llengua i ens traduïa les seves explicacions. El nipó, equipat amb un fusell ad-hoc, practicava la pesca submarina, esport aleshores encara desconegut aquí. En una època en què tothom es planyia de l'escassetesa de peix, en va treure en uns minuts una quantitat

Fotografia des d'Es Paradís, impossible de repetir avui dia.

exorbitada, entre s'Illa Blanca i sa Bassa Morta. Alguns exemplars eren d'una grandària excepcional, que sorprengué a tots els qui ho veieren. Sobretot perquè en aquell temps la pesca de déntols i llobarros era més aviat minsa, en part per la competència de la de tabac.

Acostumats que cada estiu apareixia algun visitant exòtic, un dia que va comparèixer un barceloní, home de pell fortament pigmentada, en Xicu Blanes en veure'l exclamà: —"Hem vist de tot; japonesos, alemanys, anglesos, cubans, "gringos", xinesos. Ja només faltava aquest senegalès!".

A més d'il·lustres visitants, intel·lectuals, literats, poetes, lletrats, científics eminents, catedràtics, músics i pintors cèlebres, vàrem tenir espècimens de tota mena. Des d'un parent (llunyà, eh!) eunuc, fins a "flashers", sapastres, devots del déu Bacchus, tafurers; "amateurs", semi-professionals (i potser algun professional?) del pòquer. Es va fer famosa

una partida de pòquer, a l'antic hotel Aiguablava (ben regada amb cònyac), que en concloure, amb l'albada, va resultar que tots els jugadors perdien. I aquella timba de "julepe" en què un es va deixar fer "burro" tot i que tenia l'as de trumfo i la groga! No em negueu que això només pot passar a l'Empordà!

ALFRED ARRUGA i FORGAS

* Percy B. Shelley. *Epipsychidion*.

** Thomas H. Bayly. *I was a dream*.

Bibliografia

- Lee, AG. *The story of Aigua Blava and Xiquet*. Marshall-Lea. London, 1973.
 Mikes, G. *How to be affluent*. André Deutsch. London, 1966.
 Pla, J. *Viatge a Catalunya*. Ancora. Barcelona, 1946.
 Pla, J. *Notes disperses*. Ed. Destino. Barcelona, 1981.

Records d'Aiguafreda

Na Maria Codina entrà tota contenta a la botiga per ensenyar-me i llegir-me una poesia que li havia dedicat una senyora que va conèixer l'estiu passat a Aiguafreda. La poesia és molt maca i la publicarem seguidament en aquest mateix número d'Es Pedrís Llarg. Na Maria és una entusiasta d'Aiguafreda i jo també ho era, però m'he refredat molt, i així fou que ens començarem a embolicar parlant dels nostres records i de les boniques i enyorades estones passades en aquell paradisiac racó quan encara érem molt jovenets i hi anàvem amb la família a passar els diumenges i a fer l'arrossada i l'olla de musclos que havíem anat a buscar a "Ses Vaques", aquelles petites illes arraconades sota el preciós camí que mena a Sa Tuna. Abans ja ens havíem banyat amb la vigilància de les mares que estaven assegudes prop de la font d'aigua fresca i cristal·lina protegides del sol per aquells frondosos tamaris i fent-la petar amb altres persones amigues. Aiguafreda reunia totes les condicions per a les trobades familiars. A les acaballes del dinar acostumaven a venir a fer-nos una mica de companyia en Lluís, en Joanet Antich o en Cuadrado, que ens divertien explicant-nos les seves anècdotes i fantasies. Sobretot en Joanet, que ens explicà que una vegada, quan en Franco navegava per la nostra costa amb en Pepet Florian de pràctic, en Joanet pescava volantí prop

d'es Cap de Begur i se li acostà l'Azor i en Franco des de dalt li cridà: "Muchacho, tienes cebo?" "Què?" "Esquer!" –va cridar en Pepet, i ell els donà una dotzena de serrans que havia pescat. En Franco li regalà una petaca. En Cuadrado ens recitava poesies de la seva collita i també ens tocava alguna sonata amb la flauta. Aquelles persones pujaven i baixaven cada dia a Begur a peu passant per aquell meravellós camí que ja fa anys vaig intentar descriure i que va desaparèixer amb ells. En Pere Carreras de La Palma, que és un altre enamorat i assidu d'Aiguafreda, va explicar-me, no fa molt, que una vegada presencià una escena d'en Joanet. Hi havia tres senyores assegudes a la platja i ell arribava de pescar i les saludà i es quedà una estona xerrant amb elles i es quedà al seu davant d'esquenes a la mar. En Joanet era molt camaprim i portava un banyador molt curt i ample de camals, (poseu-hi una mica d'imaginació) ell els anava explicant les seves històries i elles es morien de riure, i ell no se'n sabia avenir i anava dient a en Pere: "Tu creus que lo que els explico fa riure tant? Estan carregades de punyetes".

Na Maria també m'explicà un dels casos que li van passar. Un dia ella estava prenent el sol i, com de costum, una mica separada de la gent. Era una diada d'aquelles que l'aigua està plena

****Tu i la mar****

Si el teu cos fos com la mar
i els meus braços les onades,
voldria aprendre a nedar
per viure dintre del mar,
i perdre'm fins l'albada.

Si jo com una gavina
pogués voleiar entorn teu,
et faria sempre meu
i em posaria als palmells
de les teves mans salades.

I quan la nit arribés
i el silenci la moguéss,
faria que el cel plorés
estrelles il·luminades.

Si aquest silenci infinit
ja ho deixés tot adormit,
jo enfonsaria el meu pit
en la teva mar tan blava.

Alexandra Morera

Per a tu Maria que la mar t'ha omplert
de vida, de goig i placidesa.
Una forta abraçada dels teus amics:
Miquel i Alexandra

PD:
Com pots veure, ens n'hem recordat.

Joanet Antich.

de meduses, (gleixos, que en diem a Begur), i com és habitual en aquests casos sempre toca el rebre a algú i aquesta vegada li tocà a un senyor d'uns quaranta anys, ja que un d'aquests acèfals l'havia picat en diferents llocs del cos i es queixava i ningú sabia com alleugerir les picors que li causaven fins que algú li digué: "Aquella senyora li sabrà dir i potser porta alguna pomada per guarir-lo". Ell va anar a trobar a na Maria i li demanà si podia ajudar-lo. Tenia una picada al braç dret, una altra a l'esquena i una altra sota el llombrígol. Ella li curà les del braç i l'esquena i donant-li el tub de la pomada li digué: "La de sota el llombrígol se la curi vostè, perquè a mi el pols em tremola".

L'home quedà molt apaivagat i agraït.

Sotjant des des Castell

Arrossada de la família Carreras, a Aiguafreda.

En començar he dit que el meu entusiasme per Aiguafreda havia davallat molt, m'explicaré: fa uns quatre anys vàrem anar-hi amb la família a passar el dia amb la il·lusió de sempre i em va caure l'ànima als peus. Aiguafreda ja no tenia aquell acolliment familiar d'abans, aquell encant havia desaparegut, estava bruta, la font descuidada, els cotxes i motos aparcats sota l'ombra d'aquells entranyables tamaris (les persones que es fotin). Ens vàrem posar a prendre el sol a l'embarcador i al cap de poc arribaren dos individus amb un Land Rover que deixaren davant nostre, tiraren una "Zodiàc" a l'aigua i se'n anaren tan tranquils deixant el cotxe davant els nostres nassos. Em vaig empenyar tant que no hi he tornat més. Faig un prec a les nostres autoritats perquè cuidin Aiguafreda, que és molt maca i amb la cara neta ho seria molt més.

J. C. RIERA

Racó Poètic

Les vostres mirades, senyores

Esteu tan maques senyores
quan per la primera vegada
als vostres feliços pares
obriu els ulls, bonica mirada
de la innocència.

Que boniques esteu senyores
quan teniu quinze primaveres
i amb l'esguard afectuós
en el xicot poseu atenció,
ja la mirada amorosa.

Senyores, que sublimes esteu
quan agafant de braçet vostre home
de l'església en sortiu
el dia de la vostra boda,
la mirada apassionada.

Senyores, que altives esteu
quan trenta anys teniu,
esperant a casa el marit retardat,
és cert... per la seva feina,
vostra mirada inquisidora.

Que esteu elegants senyores
quan s'apropa la cinquantena
i que un home de la... trentena
amb discreció us fa l'ullet,
vostra mirada una mica còmplice.

Però, quan al rellotge de la vida
arriba l'hora de la setantena,
està tota dolcesa la vostra mirada,
com aquella de la infantesa,
la mirada de la gentilesa.

Veieu senyores, companya nostra,
que sigueu una dona rossa,
que sigueu una dona morena
sempre ens heu fet perdre el cap
causa vostra bellíssima mirada.

RICARD VANEUKEM

Pallasso, amic meu

Redoblament de tambor,
silenci atordidor,
les llums del circ fulguren.
Els nois, immòbils, esperen.
De cop i volta,
tonada de trompeta.
Dins el seu vestit bigarrat,
el rostre en blanc colorat,
llavis vermells,
llargs cabells,
apareix un Pallasso, poeta
instrumentista, acròbata.
Avança d'un pas ensopegant
i això que va tan elegant,
a la boca, un amable somriure.
Dels nens, un esclafit de riure

d'en veure'l tan desmanoyat.
Una melodia a la trompeta...
«Oh Gelsomina...» cançó meravellosa
com un perfum de rosa.
Paraules facecioses,
folles acrobàcies.
Noi atabalat,
fascinat, meravellat.
Ara, una trista complanta
del seu violí contra la galta...
Riu Pallasso...
riu Pallasso...

Li veig caure una llàgrima, imperceptible,
veu la meua, gairebé no visible.
¿Per què, Pallasso, creixérem?
¿Per què, Amic, perdérem
les nostres il·lusions,
somnia de minyons?
En acabat, a l'esquena un tambor,
a la boca, la trompeta, amb ardor
afina una cadència atraient;
dues voltes a la pista,
Pallasso ens saluda, regracia
amb reverència.
I feliç d'haver fet riure
s'eclipsa, un llarg somriure.
Llums apagades,
cadires desocupades.
Artista joiós,
home malenconiós,
maco Pallasso,
amable Pallasso.

RICARD VANEUKEM

La targeta postal i Begur

El dia 21 d'abril, a les 7 de la tarda, s'inaugurarà una interessant exposició al Centre Cultural Escoles Velles, fonamentada en la important col·lecció de postals originals que té el begurenc Pere Carreras, *Pedrito*, fruit d'una pacient i llarga tasca de recerca i recuperació de material gràfic feta per aquest inquiet begurenc. La mostra, organitzada conjuntament amb l'Arxiu Municipal de Begur, seguirà aproximadament el següent esquema:

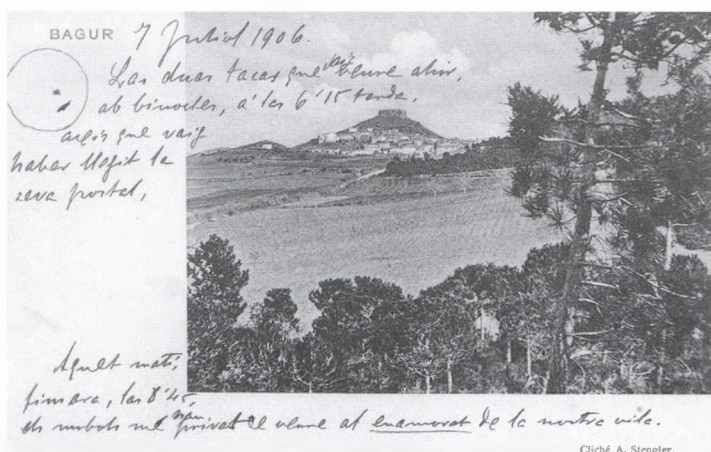
- Introducció: Història de la targeta postal
- Les primeres targetes postals (fins a 1905)
- La funció de la targeta postal es normalitza (fins a 1920)
- Fargnoli, un mite (1920-1935)
- Els grans fotògrafs: A.T.V., Roisin i Juanola (fins a 1935)
- La popularització de la targeta postal: Granés i Puignau (1935-1950)
- La targeta postal, un negoci: Ed. Meli, Guilera, Agustí, Zerkowitz, Campañá, Casanovas, Cuyas, Prat... (1950-1960)
- Josep Carreras, el fotògraf de Begur (1950-1960)
- La targeta postal en color (a partir de 1960)
- La targeta postal avui

Lògicament, la història de la targeta postal s'explicarà a partir de la seva incidència i repercussió en el món gràfic de

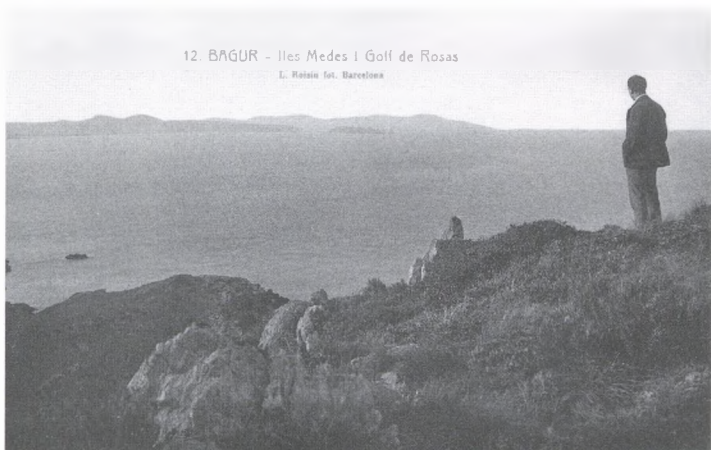

Imatge d'Aiguafreda, en una targeta postal del prestigiós fotògraf Valentí Fargnoli.

Begur. És per això que, dins el context històric més general, es mantindrà un discurs, des del punt de vista de l'exposició de la imatge, estrictament local, i, per tant, serà possible contemplar originals de postals absolutament desconegudes per a molts begurencs.

L'exposició ens oferirà les claus del perquè durant una època s'escriuen els textos damunt mateix de la imatge de la postal, com es pot comprovar en aquesta targeta postal d'Stengler.

Targeta postal del fotògraf Roisin.

Calendari sala d'exposicions del Centre Cultural Escoles Velles de Begur Primavera 1998

Del 7 al 29 de març

LA DONA I LA INDÚSTRIA DEL SURO

(Producció: Museu del Suro de Palafrugell/
Organització: Associació de suport a la dona i Arxiu Municipal de Begur)

Del 4 al 19 d'abril

FRANCESC SANDIUMENGE. "Dibuixos a la Ploma"

Del 21 d'abril al 17 de maig

LA TARGETA POSTAL I BEGUR

(Producció: Fons del col·leccionista Pere Carreras Luque i Arxiu Municipal de Begur)

Del 23 de maig a l'1 de juny

LABORS/ESCOLA D'ADULTS/PUNTES AL COIXÍ

(Producció: Escola d'Adults-Taller de Labors)

Del 5 al 14 de juny

MANUALITATS ARTESANALS

(Producció: Taller de Manualitats)